

hoosteale kaerad ete anda ja linnu puud ree peale kinnitada. Sai ta siis veel tük aega reialusel edasi tagasi astunud, siis pööras ta jälle tupa minema.

Toas oli nüüd teine lugu. Kohtumees istus laua ülemal otsal ja küsis: „Kuida asi edasi läheb? Eks ükski võta tütarlapse enese hoolde?“

„Kuekümne rublaga ma võtan, kui kogudus veel maksab kooli raamatud ja riided!“ ütles üks krása-pea mees.

„Kuekümne rublaga! — Eks keegi lepi vähemaga?“ —

„Biekümne rublaga!“ hüüdis luukur rätsep, „kui raamatud ja riided saavad pealegi antud!“

„Biekümne rublaga!“ — Eks keegi lepi vähemaga? —

Kõik seisid wait, ja kohtumees hakkas jälle:

„Eks keegi lepi vähemaga? — Biekümne rublaga! esimeseks! — Biekümne rublaga! — Biekümne rublaga! — teiseks! — Biekümne rublaga!“

„Dot, oot!“ hüüdis korraga üks mees toa teiselt otsalt, ja Peetri onu astus laua ligidale.

„Mina korjan teda ära. Mina võtan teda ilma maksuta, ja teie, Kivijõe mehed, võite oma viiskümmend rubla enesele hoida! — Kas keegi ehk lubab enam teha? muidu on tütarlaps minu päralt!“

Kõik vahtisid laia suuga Peetri peale.

„Beel kord!“ ütles tema, „mina pärin teda ilma maksuta!“ — Ükski ei lausunud sõnakest, aga kohtumees lõi haamriga laua peale: top! — ja Leena jäi nüüd Peetri hoolde!

Seal sai kõrtsi perenaene põhjani rõõmsaks ja kiitis: „Waat se on hea, Peetri onu, see on wääga hea! Ilmaski ta ei või paremat põlve kätte saada! — Aga nüüd pead sa kaa näha saama, mis kena lapsuke ta on, oma ema filmist kukkunud peast jalust soadik! — Kui küla rahvas kogu tulid, siis jooksis ta kööki ja nutab seal. Nüüd lähen ma teda tupa tooma. Ma ei mõista seda rääkidagi, kuidas see mulle rõõmuks on!“

Hobused olid kaerad ärasõõnud ja Peeter käskis hobused ete pana.

Perenaene tuli Leenaga tupa. Plikake kisen-